

Đặng Khiết Anh

Trò đùa chân thật

Đố anh cái gì có tăng mà không có giảm? Nếu anh trả lời đúng thì anh sẽ là bạn em, nếu sai... em sẽ là bạn anh. - Dễ ẹt! - Một câu trả lời chính xác chứ không phải dễ ẹt hay khó quá - Em tên gì?

* * *

- Anh khỏe không?
- Cà phê không?
- Sắp 8 - 3 rồi, anh tặng bà xã cái gì, em tư vấn cho.
- Tặng em.
- Anh ít lời quá. Cứ nghĩ anh là ông già là em thấy sợ.
- Triết lý như em mới là già.
- Anh nhớ lưu số điện thoại của em vào.
- Em tên gì?

* * *

- Em ngủ chưa?
- Vì sao tình yêu dễ tan vỡ hơn tình bạn?
- Vì tình yêu thiếu sự cao thượng.
- Đơn giản vì hai cái cốc đặt chồng lên nhau bao giờ cũng dễ vỡ hơn hai cái cốc đặt cạnh nhau.

- Cao thủ. Có nhận học trò không?
- Anh nhiều kinh nghiệm hơn em, không cần phải tầm sư học... yêu.
- Anh đang đi tìm cho mình một cái cốc.
- Đặt bên cạnh hay chồng lên?
- ???
- Khoảng cách tuổi tác có quan trọng trong tình yêu không?
- Với cao thủ thì không.

* * *

Hôm nay lại có giờ lập trình hướng đối tượng, môn học mà bọn sinh viên cho là khó nuốt nhất. Nhưng cũng không ngoại lệ. Bao nhiêu là định nghĩa, khái niệm cứ làm đầu óc cô rối tung lên. Nào là thừa kế theo public, theo private, rồi còn theo protected. Cái nóng buổi trưa oi bức làm cô không sao tập trung được. Nhưng cô vẫn chăm chú nhìn ông thầy, không phải để nghe giảng mà để... đoán xem ông bao nhiêu tuổi.

- Ba mươi lăm. Không, đâu trẻ thế! Bốn mươi. À, mà không chừng bốn lăm cũng nên. Già quá!
 - Ôi, tay thầy không đeo nhẫn, thầy chưa vợ!
- Bỗng ánh mắt ông thầy lướt qua cô. Hết hồn. Ủa, mà sao cô lại sợ?

* * *

- Anh đi công tác bao giờ về?
- Chủ nhật. Có quà miền Tây cho em.
- Làm sao anh đưa?
- Em gặp anh.
- Em sẽ gặp. Nhưng chỉ khi nào em chứng chạc.
- Vậy em cần bao lâu để chứng chạc?
- Cũng còn tùy. Đôi khi cuộc sống làm con người ta chứng chạc sớm

hơn họ nghĩ.

* * *

Nhung đạo này thay đổi nhiều quá. Bạn bè ai cũng bảo cô như thế. Cô cũng cảm thấy như thế. Cô cứ ngỡ mình hồn nhiên, mạnh mẽ, không thích sự ủy mị, lảng mạn trong tình yêu. Nhưng cô đã lầm. Cô lầm thật. Sống hai mươi mấy năm, lần đầu bước vào tình yêu cô mới thấy mình đa sầu quá, đa cảm quá. Sến! Sến thiệt là sến! Cậu con trai đầu tiên làm tim cô rung động, rồi lại chính cậu làm nó vỡ tan tành. Khi yêu, cô như lửng lơ trên chín tầng mây, rồi bỗng rớt xuống cái rầm. Đau đớn. Tê tái. Cô tưởng như mình không thể vượt qua cú sốc này. Giờ cô mới biết thiên đường không phải là nơi dành cho tất cả mọi người.

* * *

- Em ngủ chưa?
- Làm thế nào để luôn yêu đời?
- Thêm một chút vô tư và khờ dại. Tuần sau cà phê không?
- Anh sẽ bị sốc nếu gặp em.
- Lý do?
- Vì em rất đẹp!
- Cầu trời cho em được như vậy.
- Anh nên cầu trời cho mình có cơ hội được chiêm ngưỡng vẻ đẹp này một lần.
- Nhất định anh sẽ có.

* * *

Mấy tháng đã trôi qua, cú sốc tình đầu cũng đã vơi đi nhưng nó vẫn còn lảng đãng theo Nhung hoài. Nhớ làm gì con người đó. Con người đã lấy tiền ra để thử lòng cô. Cô đâu cần tiền, cô cần tình cảm.

Người ta cần những gì người ta không có hay những gì người ta lỡ đánh mất. Ừ mà thôi, thông cảm cho hấn. Hấn đã bị một con bé lừa cả tình lẫn tiền nên cái nhìn của hấn trở nên thiển cận. Một con chim sợ bị thương lần nữa. Và cô cũng như hấn, sợ mình lại đau.

- Yêu đi mày!

- Làm chi?

- Có kinh nghiệm.

- Mỗi tình yêu có cung bậc riêng của nó. Không thể lấy kinh nghiệm tình yêu này làm bài học cho tình yêu khác.

- Lại sến!

Mùa thi đến gần, cả bọn sinh viên cuống cuồng. Một số lo “học ngày không đủ tranh thủ học đêm”, số khác lại lo làm “phao” để “quay phim”. Cũng phải thôi, trước giờ chỉ biết cà phê, bida, karaoke, học làm gì cho mệt. Còn cô, cô mãi lo yêu, lo đau khổ để giờ phải vất vả lên cỗ. Chết tiệt! Cái môn khó nuốt lại thi vấn đáp, thi vấn đáp thì lấy gì mà quay. Thi tự luận không biết thì còn có thể phịa, ông thầy bà cô nào thương tình phết cho vài điểm vì có công chép. Đằng này, thi vấn đáp chưa kịp phịa đã phải im mồm.

Trước giờ thi, ngoài phòng cả bọn sinh viên nhao nhao ồn ào thấy sợ. Trong phòng, năm ông thầy như năm ông chánh án gọi từng tên lên xử. Nhưng hồi hộp tột cùng, tim cô đánh trống trong lồng ngực. Cô cảm thấy lo sợ. Không phải sợ thi rớt mà sợ phải đối diện với ông thầy mà cô đoán mãi không ra tuổi. Nếu phải đối diện với ông, cho dù kiến thức của cô có “thâm hậu” đến đâu đi nữa thì cô cũng rớt - cô nghĩ thế. Không hiểu sao cô lại mất bình tĩnh khi đối diện với ông. À, mà cô biết, biết rõ lắm. Cô cảm thấy có lỗi với ông, cô sợ ông phát hiện ra cô... Nhưng, hú hồn! Ông trời vẫn thương cô, cô không phải

đối diện với ông mà với ông thầy mặt còn non choẹt.

- Em tự cho mình bao nhiêu điểm?

- Nếu thầy thấy em chưa đủ điểm để đậu, thầy hãy hỏi thêm câu khác đi thầy. Em sẽ không thi lại.

- Vì sao?

- Vì em chỉ có học lại, thi lại vẫn rớt.

Trả lời xong cô cười, ông thầy cũng cười.

Bảy điểm, một kết quả không quá tệ. Tệ sao được với sức học làng nhàng của cô.

Mùa Euro đến gần. Cũng may kỳ thi cũng đã kết thúc. Cô có thể để cho trái tim mình chạy theo nhịp bóng lăn, có thể theo dõi những đôi chân tài hoa của các chàng trai, đặc biệt là những chàng trai Séc. Cô yêu đất nước Séc, con người Séc, nơi cha cô từng sinh sống.

* * *

- Có xem đá banh không?

- Cá độ không?

- Trận Anh - Pháp.

- Em bắt Anh. Em xem có một mình. Buồn quá!

- Mời em cùng xem trận chung kết với anh.

- Nếu có đội em thích.

- Cầu trời đội Anh của em vô địch.

- Không, em thích Séc. Còn anh?

- Anh thích Séc.

- Anh đã man thật!

* * *

Bao nhiêu đêm dán mắt vào màn hình, Nhưng cứ lơ đờ, thấy người mình mê muội. Nhưng không sao, cô hỉ hả lắm. Séc của cô là đội duy

nhất toàn thắng ở vòng đấu bảng. Tuy mở màn chật vật trước Latvia nhưng họ đã chơi từng bừng trước Hà Lan và thành thơi trước Đức. Con đường vào chung kết của Séc rộng mở, bởi họ sẽ gặp Hi Lạp ở trận bán kết - một anh chàng tuy đã gây bất ngờ trước các ông lớn Bồ Đào Nha, Tây Ban Nha, Pháp nhưng không thể gây bất ngờ trước Séc của cô được. Nhưng cuộc sống không phải là một “đổi tượng” được “lập trình” sẵn, đặc biệt là trong bóng đá, mọi chuyện không thể nói trước. Séc của cô đã bị quật ngã, cô vẫn thần thờ không tin những gì đang diễn ra trước mắt.

* * *

- Em thích tên của anh. Nghe hay hay.
- Em tên gì?
- Không biết em là ai anh có bức không?
- Em không cho anh cơ hội.
- Nhưng em cũng đâu biết nhiều về anh ngoài một cái tên.
- Anh có một ước mơ là gặp em.
- Em muốn hỏi anh vài điều.
- Em cứ hỏi. Anh tự tin trả lời.
- Anh cầm tinh con gì?
- Ngựa.
- Anh lưu vào điện thoại: tên Nhung.

* * *

Ba mươi tám, ba mươi tám. Có già quá so với cô không nhỉ? Nhưng cao thủ thì không màng đến khoảng cách tuổi tác cơ mà. Thiếu gì những cô gái vẫn lấy những “anh” đáng tuổi cha chú họ làm chồng. Nhưng sao cô lại so sánh tuổi ông thầy với cô?

* * *

- Em ngủ chưa?

- Dạ chưa.

- Dạ chưa? Anh đoán em còn là sinh viên. Đúng không, Nhưng?

- Vậy thì có vấn đề gì không?

Không có tín hiệu trả lời. Thôi chết rồi, có lẽ “anh” chê cô trẻ con, hay vì lý do nào khác? Cô cứ suy nghĩ mãi, cô day dứt vừa lo vừa sợ. Cô đã nói dối, cô đã cho rằng mình là một phụ nữ trưởng thành thật sự, cô đã tạo cho mình vỏ bọc của một người lớn tuổi hơn cô nhiều. Cô đâu muốn thế. Thực chất cô già lắm, cô không hề non nớt, cô sợ người ta đánh giá cô chỉ qua cái tuổi, qua bề ngoài mà chưa nhìn được thấu suốt tâm hồn cô. Cô trằn trọc suốt đêm.

Cuối cùng cô quyết định gửi một tin nhắn mà cô nghĩ trước sau gì cũng sẽ phải gửi cho dù kết cục câu chuyện có thể nào đi nữa: “Em xin lỗi... thầy. Thật sự em không muốn nói dối thầy. Em đã nhiều lần muốn nói ra sự thật nhưng em không đủ can đảm. Thật lòng em thích nói chuyện với thầy. Nói chuyện với thầy, em được sống thật với tâm hồn già dặn của mình, được là chính mình, đó là điều hạnh phúc”.

Sau khi tin nhắn được gửi đi, cô vẫn không thể cảm thấy thanh thản, nhẹ nhõm chút nào. Cô cứ bồn thần, lo sợ một điều không rõ. Cô sợ thầy sẽ biết cô là ai, cô sẽ phải đối mặt với thầy ra sao? Nhưng trên hết, cô cảm thấy mình có lỗi. Cô đã vô tình đưa thầy vào trò đùa.

Nhưng không phải, cô không đùa. Cô nhận ra tình cảm cô dành cho thầy có gì khang khác, không đơn thuần là tình thầy trò.

Tình yêu ư? Không, không phải. Đó chỉ là sự rung động nhất thời của cô thôi. Cô đã vấp ngã trong tình yêu rồi, phải nhìn nhận vấn đề sâu sắc hơn chứ. Cô không thể lại rớt từ chín tầng mây xuống, cô không thể tự làm cô đau một lần nữa. Thế nhưng, cô cũng không phủ nhận

những xúc cảm non nớt trong tâm hồn già dặn về cuộc sống của cô dành cho thầy.

Không đúng, không phải dành cho thầy mà dành cho người đàn ông vẫn chuyện trò với cô qua những tin nhắn, người đàn ông cô tưởng tượng vẫn đang hiện diện bên mình. Khi đối diện với thầy bằng xương bằng thịt ngoài đời, cô không thấy dấy lên một cảm xúc nào là bằng chứng của tình yêu. Thay vào đó chỉ là sự ngưỡng mộ và kính trọng.

Một tối mưa tầm tã, ngồi buồn trong căn phòng vắng, chiếc điện thoại rung lên tiếng chuông quen thuộc. Nhìn nó, cô thấy hồi hộp lạ thường. Cầm điện thoại mà tim cô đập thình thịch. Một tin nhắn: “Đừng nặng nề. Dù sao thầy cũng vui khi trò chuyện với em. Em hãy quên trò đùa này đi. Chúc em học giỏi”.

Cô mỉm cười, thấy lòng mình nhẹ nhõm. Thầy đã tha thứ cho cô.

Đúng, cô phải quên trò đùa này thôi. Trò đùa đối với thầy nhưng lại là chân thật, chân thật với một người.

ĐẶNG KHIẾT ANH

Nguồn: tuoitre.com.vn

Được bạn: mickey đưa lên

vào ngày: 24 tháng 10 năm 2004